

El gran èxit de 'Rec' porta Jaume Balagueró i Paco Plaza a fer-ne una segona part, que es comença a rodar demà

“Volem fer més por encara”

Bernat Salvà
BARCELONA

“La sisena part de *Rocky* és la millor”, afirma Paco Plaza. “I de *Rambo*, la millor és la quarta”, opina Jaume Balagueró, per a qui “el cinema de gènere és molt procliu a les seqüeles”. “Jo mateix –continua el director d'*Els sense nom*– recordo el dia de l'estrena d'*Aliens* [segona part d'*Alien*] com un dels dies més feliços de la meua vida. La meua mare em va haver de donar til·la per calmar-me”.

¿Per què no podem abordar, doncs, una seqüela de *Rec*, que ha aconseguit 1,4 milions d'espectadors i 8 milions d'euros de recaptació només a l'Estat espanyol? Una xifra que es multiplica gairebé per tres en la seva carrera internacional fins ara: més de 21 milions d'euros acumulats en països com Mèxic, Hong Kong, Venècia, l'Argentina...

Tant Jaume Balagueró com Paco Plaza tenien projectes que havien de dirigir per separat, però els han apartat per fer *Rec 2*, que es comença a rodar demà al mateix edifici de la rambla de Catalunya de Barcelona on es va filmar la primera part. Paco Plaza argumenta per què han canviat de plans: “Ens hem passat el darrer any veient *Rec* amb gent diferent, i moltes vegades ens han demanat si en

Jaume Balagueró i Paco Plaza a la mateixa escala on van rodar 'Rec', i on des de demà filmen 'Rec 2' ■ CRISTINA CALDERER

fariem una segona part. A partir d'aquí vam començar a pensar-hi. La pel·lícula neix de preguntar-nos: i a partir d'ara, què?”.

Però no volen explicar res del que passarà. Només avancen que hi torna a sortir Manuela Velasco (“però no especificarem en quin estat”) i que tenen la inten-

ció de “fer més por encara” i “mantenir l'esperit d'atracció de fira de la primera part”. També apunten que utilitzaran “la mateixa fórmula narrativa d'implicar l'espectador, fer-lo entrar dins la pantalla i viure la història en primera persona”. El pressupost i l'equip tècnic són semblants. El rodatge

Una vintena de premis i un 'remake'

A més dels prop de 30 milions d'euros de taquilla arreu del món –xifra astronòmica per a una producció petita–, *Rec* ha obtingut una vintena de premis, entre els quals destaquen els quatre guardons del Festival de Sitges, dos Goyas (actriu revelació per a Manuela Velasco, i muntatge) i distincions en certàmens com Brussel·les, Porto, Amsterdam... També ha fregat el rècord de velocitat a l'hora de tenir un *remake* de Hollywood: encara no s'havia estrenat el film català i ja es rodava *Cuarentena*, film estrenat fa poc als EUA que ja supera els 24,3 milions d'euros recaptats. Dirigit per John Erick Dowdle i protagonitzat per actors pocs coneguts, com Jennifer Carpenter i Jay Hernandez, arribarà a les nostres pantalles el gener del 2009. Ni Balagueró ni Plaza han tingut oportunitat de veure'.

durarà sis setmanes i preveuen enllestir el film en un any. Sitges podria acollir la presentació del que Paco Plaza defineix com “una llaminadura per als fans de la primera pel·lícula”, però que tindrà un argument autònom i podrà ser vist i gaudit (o patit) pels espectadors que no han vist l'original. ■

Paradoxes de la lluita ecologista a Astúries

B.S.
BARCELONA

A Astúries hi ha una vall que temps enrere devia ser idíl·lica, però que ara té al bell mig una immensa central tèrmica (Soto de Ribera) que no para d'escopir fum i cendres. Un paisatge no tan diferent del que podem trobar, per exemple,

a Cercs, i que ha inspirat al cineasta José Antonio Quirós el seu segon film, *Cenizas del cielo*, estrenat abans d'ahir als cinemes.

“El punt de partida és un d'aquests llocs impossibles”, explica a l'AVUI el director que va debutar amb *Pidele cuentas al rey*. “El detonant de la pel·lícula ve de preguntar-me com es pot incrustar

això en un lloc tan bell”. Co-guionista del film, Quirós també va trobar inspiració en la seva afició a l'hemeroteca: “Vaig descobrir el cas d'un home que porta trenta anys recollint informació i queixant-se en cartes als directors de diaris de la contaminació d'aquesta central”.

Cenizas del cielo es basa en aquest doble punt de

partida. “El guió s'ha escrit en funció de l'espai, i no a l'inrevés, com sol passar”, diu el director. També incorpora altres elements, com un escocès que escriu guies de viatge i pateix una avaria que l'obliga a passar uns dies al poble del costat de la central. Amb tot això, Quirós construeix una comèdia dramàtica, una faula ecologista que, lluny de fer apologia, constata les nombroses paradoxes i contradiccions que comporta la defensa del medi ambient. El veterà Celso Bugallo, la catalana Clara Segura i l'escocès de pare català Gary Piquer interpreten els papers principals. ■

El Comentari

Enric Sòria

Homenatge a Josep Piera

D ivendres passat començava a Gandia un gran homenatge a la figura i l'obra de Josep Piera amb la inauguració d'una exposició titulada *Josep Piera, la passió de les paraules*. Hi seguirà una llarga llista d'actes a Gandia, València, Barcelona i Palma, entre els quals destaquen la presentació de dos llibres: la traducció al català d'un inèdit seu juvenil, *Monòdia de l'absència*, i la traducció al castellà d'una antologia dels seus versos, *La sonrisa de la hierba y otros poemas*, a més de recitals i dossiers en revistes literàries. És, per descomptat, un homenatge merescut.

Josep Piera és un dels principals poetes entre els que, als anys 70, van renovar la literatura valenciana, i la catalana en general, i un dels que han escrit una obra poètica més extensa, coherent i memorable. No ho és menys la seua prosa, que ha articulat tot un univers

arrelat a la seua realitat saforenca i alhora obert, mediterrani i cosmopolita, ric de reverberacions, que configura un model fecund d'imbricació entre tradició i modernitat.

En quaranta anys d'escriptura són molts els llibres i molts els articles

És autor d'una obra poètica memorable, extensa i coherent

bells (també en aquest diari) que ha fet, sense oblidar la seua generosa lliçó als escriptors més joves. Sens dubte, hi ha un temps per a l'eclosió i la polèmica i un altre per a la maduresa i el mesuratge. La societat literària catalana sol ser gasiva amb els seus autors, quan la primera condició per aprofitar-ne el magisteri és reconèixer-los. És el que aquests dies provarem de fer.

Enhorabona.

Crítica teatre

Francesc Massip

Novíssims

Volem anar al Tibidabo

De Cristina Clemente.
Versus Teatre

Nova tongada de novíssima dramàtica catalana al Versus, que manté encesa la voluntat de donar a conèixer l'autoria emergent. *Volem anar al Tibidabo* suposa l'estrena professional de Cristina Clemente (1977), que alhora dirigeix el seu propi text. Clemente s'inscriu amb traç ferm i estil singular en el corrent d'escriptura escènica capaç d'afrontar un episodi dramàtic des de l'humor, en un registre de contrastos espurnejants. És una història de família, una família que passa una situació delicada i que resol de manera poc convencional.

Els dos personatges principals són dues germanes que han d'afrontar una malaltia fatal de la mare i decideixen no dir-ho, mentre s'empesquen la manera de construir una bombolla en la vida familiar per obtenir una raonable felicitat i evitar el daltabaix. No s'anomena el mal, però és en la ment de

tothom per la seva actualitat. Primer són petites llacunes, després s'oblida el perquè de les coses i s'acaba sense parlar, amb bolquers i cadira de rodes.

Només dues actriasses en hilarant sintonia com Roser Blanch i Clara Cols (de la companyia Flyhard de Jordi Casanovas) podien tenir l'audàcia de fer creïble la decisió de les filles. Rebran l'ajut d'una abnegada amiga, una còmplice i fresca Àlicia Puertas. Totes tres sostenen una dura batalla amb l'aparença de normalitat, renuncien a qualsevol compromís exterior per assumir els fets, particularment quan descobreixen que l'amiga ha monopolitzat l'afecte matern i, és clar, les germanes en volen l'exclusiva. A la fi s'adonaran que el drama no era la malaltia, sinó la pèrdua, i que és molt pitjor no tenir res. Almenys en el combat quotidià cal aconseguir objectius. Els diàlegs embolcallen la tragèdia per apaivagar-ne l'impacte, i ho fan amb una singular barreja d'humorades i crueltats, de tendresa i ironia.